

Arrest

nr. 230 347 van 17 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DAOUT
de Stassartstraat 99
1050 ELSENE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 juli 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BRIOU, die loco advocaat A. DAOUT verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, geboren te G. (Brazilië) in 1983.

Op 14 januari 2016 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 maart 2017 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag van 14 januari 2016 onontvankelijk. Op dezelfde dag legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie aan verzoeker het bevel op om het grondgebied te verlaten.

Op 19 januari 2018 huwden verzoeker en mevrouw F. D. R, toen nog van Portugese nationaliteit, in Brazilië.

Op 18 mei 2018 vroegen verzoeker en mevr. F. D. R., die ondertussen de Belgische nationaliteit had verworven, de registratie aan van hun Braziliaanse huwelijksakte in het rijksregister in de gemeente Beersel.

Op 20 september 2018 legde verzoeker een aankomstverklaring af, geldig tot 30 november 2018.

Op 14 januari 2019 legde verzoeker een aankomstverklaring af, geldig tot 11 april 2019.

Op 24 april 2019 weigerde de gemeente Beersel de erkenning van het buitenlands huwelijksakte van verzoeker en mevr. F. D. R. van Belgische nationaliteit wegens schijnhuwelijk.

Op 16 mei 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: R. P., R. geboortedatum: [...]1983

geboorteplaats: G. nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x) 2° in volgende gevallen :

(...)

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)

Uit de voorgelegde boarding pass blijkt dat de meest recente binnenkomst in België 12/01/2019 is. Bijgevolg heeft betrokkene geen recht meer op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien werd de erkenning van het buitenlands huwelijk geweigerd.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van

een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

In zijn tweede middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

"En ce que la décision attaquée ordonne au requérant de quitter le territoire belge.

Alors que, le droit au respect à la vie privée et familiale consacré par l'article 8, alinéa 1er, de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales ne peut être expressément circonscrit par les États contractants que dans les limites fixées par l'alinéa 2 du même article.

La partie adverse était, afin de respecter les dispositions visées au moyen, dans l'obligation d'analyser si l'ingérence dans la vie familiale du requérant que constitue l'adoption de l'acte attaqué est une mesure proportionnée au but légitime recherché.

Il incombait en effet aux parties adverses de montrer qu'elles ont eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant.

La Cour EDH considère qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues DaSilva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence, sachant que s'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § Rees/Royaume-Uni, § 37).

En l'espèce, la motivation de l'acte attaqué fait référence à la relation que le requérant entretient avec Madame Feliciano en précisant qu'une demande de reconnaissance de mariage a été refusée, tout en omettant de préciser d'une part que cette décision a fait l'objet d'un recours et que, d'autre part, le mariage brésilien a été reconnu au Portugal, pays dont Madame Feliciano est originaire (elle était en effet détentrice de la nationalité portugaise lors dudit mariage au Brésil).

La motivation de l'acte attaquée est, à cet égard totalement stéréotypée en soulignant simplement qu'une séparation, temporaire, n'est pas de nature à entraîner une violation de l'article 8 de la Convention de sauvegarde. Ce raisonnement est manifestement incomplet dès lors qu'il est également fait abstraction de la situation des enfants de la partie requérante, admis à séjourner sur le territoire belge.

Le requérant est le père de trois enfants.

Le plus âgé, M. est âgé de 20 ans et vit avec le requérant et son épouse, Madame F. Le second, J, est âgé de 11 ans et vit avec sa mère, tout comme le dernier R. F, âgé de 8 ans.

Un départ, même temporaire, du requérant entraînerait des conséquences importantes dans le chef de la scolarité et la manière dont les gardes sont réparties.

Tout d'abord, il paraît évident qu'un tel départ entraînerait, pour le requérant, une perte de revenu et dès lors une impossibilité, dans son chef de verser les contributions alimentaires dont il s'acquitte actuellement. Ceci affecterait immédiatement la situation des deux plus jeunes enfants.

Ensuite, un tel départ affecterait sensiblement la relation que le requérant entretient avec ses trois enfants, mais plus spécifiquement les deux plus jeunes.

Enfin, un départ temporaire entraînerait ipso facto une impossibilité pour Madame F. de faire face, seule au paiement du loyer entraînant également un changement profond dans la situation de M, âgé de 20 ans.

Si, bien évidemment, l'autorité dispose d'un pouvoir discrétionnaire pour s'exprimer sur l'ensemble de ces points, force est de constater que la situation spécifique du requérant n'a nullement été prise en considération à l'examen de la motivation de l'acte attaqué.

Il s'ensuit que la partie adverse a violé les dispositions visées au moyen."

Verzoeker acht artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden. Hij wijst erop dat het de gemachtigde toekwam om aan te tonen dat hij bij het nemen van de bestreden beslissing de bedoeling heeft voor ogen gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op de rechten van verzoeker. Met verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt verzoeker dat het gepast is na te gaan of de staat al dan niet gehouden is tot een positieve verplichting teneinde het familieleven te behouden en laten ontwikkelen. Dit gebeurt aan de hand van een belangenafweging van de belangen die zich voordoen, wetende dat indien er uit die belangenafweging een positieve verplichting blijkt, er een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. Verzoeker wijst er onder meer op dat de beslissing stereotiep is door eenvoudig te onderstrepen dat een tijdelijke scheiding geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Hij acht deze redenering manifest onvolledig omdat er abstractie is gemaakt van de situatie van de kinderen, die toegelaten zijn tot verblijf op het Belgisch grondgebied. Verzoeker is vader van drie kinderen, de oudste M. is 20 jaar, de tweede J. is 11 jaar en de derde R.F. is 8 jaar. Het vertrek, zelfs tijdelijk van verzoeker, zou volgens hem belangrijke gevolgen hebben voor het schoolgaan en op de wijze hoe de opvang van de kinderen is geregeld. Een dergelijk vertrek zou als gevolg hebben voor verzoeker dat hij zijn inkomsten verliest zodat hij in de onmogelijkheid zal zijn om onderhoudsgeld te betalen. Dit zou onmiddellijk de situatie van de twee jongste kinderen beïnvloeden. Een tijdelijk vertrek zou eveneens tot gevolg hebben dat Mw. F. niet langer alleen kan instaan voor de betaling van de huur, hetgeen eveneens een belangrijke wijziging in de situatie van zijn oudste zoon M. zou teweeg brengen. Ook al beschikt de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid over het geheel van alle aspecten, kan niet anders dan vastgesteld worden dat de specifieke situatie van verzoeker niet in overweging is genomen bij de motivering van de bestreden beslissing. Bijgevolg is, volgens verzoeker, artikel 8 van het EVRM geschonden.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en

gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHMR 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Het is niet betwist dat verzoeker drie biologische kinderen heeft, waarvan twee minderjarige kinderen.

Volgens de rechtspraak van het EHRM bestaat er vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "gezinsleven". Om een voldoende graad van "gezinsleven" vast te stellen is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' worden beschouwd (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35. EHMR 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, par. 32; EHRM 24 april 1996, nr. 21794/93, C. v. België, par. 25).

Wat betreft de meerderjarige zoon van verzoeker, moet opgemerkt worden dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Dienaangaande oordeelt het Hof dat de banden tussen jonge volwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht en hun ouders of andere naaste familieleden eveneens een 'gezinsleven' kunnen uitmaken (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 62; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55). Wat betreft de meerderjarige zoon van verzoeker, is in casu niet betwist dat hij inwoont bij verzoeker.

In casu meent de Raad dat het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn twee minderjarige kinderen moet worden vermoed. Verweerder wijst er in de nota op dat de drie kinderen van drie verschillende vrouwen zouden zijn. Het administratief dossier biedt dienaangaande geen duidelijkheid, aangezien er nu eens sprake is van het feit dat verzoeker en Mw. C.D.S.G. drie gemeenschappelijke kinderen zouden hebben, dan weer dat er sprake is van andere moeders. Hoe dan ook doet het feit dat zijn kinderen mogelijks een andere biologische moeder hebben, geen afbreuk aan het feit dat niet betwist is dat verzoeker de biologische vader is. Zoals supra reeds aangehaald is volgens de rechtspraak van het EHRM samenwoning van de ouder en het minderjarige kind niet noodzakelijk vereist en kan slechts in uitzonderlijke gevallen de band als verbroken worden beschouwd.

In casu kan verweerder met het betoog in de nota aangaande het al dan niet bestaan van een cruciale rol in de opvoeding de Raad niet overtuigen dat er sprake zou zijn, op grond van elementen uit het administratief dossier, dat er een uitzonderlijke situatie voorligt waarin de band tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen als verbroken zou moeten worden beschouwd. Bijgevolg herhaalt de Raad dat een beschermingswaardig gezinsleven moet aangenomen worden tussen verzoeker en zijn twee minderjarige kinderen, geboren in 2008 en 2010.

De Raad stelt eveneens vast dat de gemachtigde op de hoogte was van het bestaan van deze kinderen. Er blijkt immers dat verzoeker weliswaar niet gehoord werd specifiek in het licht van de thans bestreden verwijderingsmaatregel, maar dat hij in het licht van het onderzoek naar het schijnhuwelijk tussen verzoeker en zijn huidige echtgenote op 15 mei 2018 onder meer werd ondervraagd over zijn kinderen. Hij ging hierbij in op zijn drie biologische kinderen met naam en geboortedatum en op een vierde kind, waarvan zijn ondervraagde partner/echtgenote, Mw. F.D.R zei dat het geen biologisch kind is van verzoeker maar hij wel mee instond voor de opvoeding. Ook in het verslag van 18 juni 2018, dat door de Dienst schijnhuwelijken aan het parket werd overgemaakt, wordt in detail ingegaan op de (biologische) kinderen.

Bijgevolg moet de Raad vaststellen dat de gemachtigde kennis had van het bestaan van de kinderen, en bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde dit relevante feit in zijn belangenafweging heeft betrokken. Er blijkt evenwel op geen enkele wijze dat de gemachtigde bij het nemen van de huidige beslissing met de kinderen heeft rekening gehouden, meer in het bijzonder met de twee minderjarige kinderen, noch in het licht van het gezinsleven van verzoeker, noch in het licht van hun hoger belang.

De gemachtigde gaat wel in op de specifieke relatie van verzoeker met zijn partner, hetgeen hem geen automatisch recht op verblijf geeft en hij heeft gemotiveerd dat de erkenning van het buitenlands huwelijk werd geweigerd. Maar vervolgens stelt de gemachtigde dat *“uit alle bovenstaande elementen [...] er bijgevolg [kan] besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).”*

Nochtans heeft de gemachtigde het aspect van het gezinsleven tussen verzoeker en zijn kinderen, des te meer zijn minderjarige kinderen, evenals het aspect van het hoger belang van het kind buiten beschouwing gelaten. Ook uit de nota van 16 mei 2019, die zich in het administratief dossier bevindt, kan niet blijken op welke wijze de gemachtigde het gezinsleven tussen verzoeker en zijn kinderen of het hoger belang van de kinderen heeft afgewogen tegen het belang van de openbare orde, zijnde het respect voor de Vreemdelingenwet. De loutere vermelding in de nota *“volgens ene interview zou betrokkene 4 kinderen hebben in België bij andere vrouwen”* en *“dossier van de meerderjarige zoon van betrokkene: [OV-nummer]”* kunnen bezwaarlijk beschouwd worden als het rekening houden met het hoger belang van het kind of dit belangrijk aspect van het gezinsleven van verzoeker.

Waar de gemachtigde verder nog, op stereotiepe en algemene wijze, stelt dat een terugkeer om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven of dat een tijdelijke scheiding niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, moet verzoeker in zijn betoog gevolgd worden dat ondanks de discretionaire bevoegdheid over het geheel van alle aspecten, niet anders kan dan vastgesteld worden dat zijn specifieke situatie niet in overweging is genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, in de mate dat deze verdragsbepaling een zorgvuldige belangenafweging vereist rekening houdend met alle pertinente elementen, wordt aangenomen.

In de nota met opmerkingen gaat verweerder uitgebreid in op de kinderen door a posteriori een uitgebreide belangenafweging te maken. Hiermee kan verweerder evenwel niet achteraf tegemoet komen aan de vastgestelde onwettigheid. Ten overvloede merkt de Raad op dat het op absolute wijze stellen dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staat, met verwijzing naar oude rechtspraak van de Raad van State en de Raad, een negatie inhoudt van de hiërarchie der rechtsnormen. Hiermee gaat verweerder ook voorbij aan de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, waarvan thans toepassing is gemaakt, die luidt als volgt: *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag [...]”*. Eveneens ten overvloede merkt de Raad op dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben, maar moet eveneens worden vastgesteld dat het arrest van de Raad van 3 juli 2013, waaruit verweerder uitgebreid citeert, betrekking had op een zaak waarin de identiteit en de afstammingsband tussen die verzoekende partij en de kinderen waren betwist, hetgeen in casu niet het geval is. Verder benadrukte de Raad in die zaak dat t.a.v. ouders van Belgische minderjarige kinderen er slechts twee voorwaarden worden geformuleerd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, met name het aantonen van de identiteit en de afstammingsband. In een dergelijke zaak ligt dus het standpunt dat er enkel sprake is van een korte tijdelijke scheiding voor de duur die nodig is voor het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke voorwaarden tot gezinshereniging voor de hand.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES